

Kendim Olamadım

— tutsak yelve · 12 Nisan 2014

şeytanları kurtarmak istedim cehenneminizden..izin vermediniz..görünmez bir yumruktu inancım..sağından, sol gözüme yumulan..kırılmadan..miyop mercekler tuttunuz iç gözüme.. "kendim" olamadım..

bilindik, gün doğumu telaşlarında,
statik, ilkel bir hayat bahşetti zaman..

mecâl bırakmadığınız aşklardan
döndünüz, fakat..değiş me diniz..

bir iklimlere yetti gücünüz..

aidiyetim kiracısız benim,
arafın boşluğudur, sahipliğim..

aklın saf kilidini kırdı kavramsız tanrılar
yapılan heykeline ilâhtan can sürdü insan
töreleşti; doktriner ortaklığında izm'lerin..

"inanç"ların esaretinde, ne tartıştınız neydi kavganız..

kahraman öykünmelerinde,
kendi cesetlerinizdi üzerine bastığınız,
anlayamadınız..

kötü alışkanlıklarını övmedim..
ne ata'nız ne sultan'ınızın..

sadece, ağır bir üzüntüydü yaşadığım
özeleştirime giren travmaydı,
nefesimden çıkan kahır
inziva hücremde kül rengi kanatsız kuşlar,
siyah duvarlar giyindiğim bayramlardı...

şeytan olarak girmek istedim cehenneminize,

izin vermediniz...